

забезпечення спадкового правонаступництва об'єкти (наприклад, цінні папери, право на частку (пай) у статутному капіталі підприємницького товариства, права вимоги та ін.), тому законотворчість у цьому питанні повинна стати перспективним напрямком розвитку законодавства. Входять до складу спадщини найбільш «значні» групи прав: речові і зобов'язальні, а також інші майнові права, які не мають окремої назви. Група речових прав включає право власності та інші речові права, група зобов'язальних — права вимоги за договорами. Решта майнових прав, які не можуть бути зведені ані до зобов'язальних прав вимоги, ані до речових прав, об'єднані досить специфічними елементами, відмінними за підставами виникнення, юридичною природою та іншими ознаками. Перш за все це майнові права інтелектуальної власності (ст. 424 ЦК). Крім того, в цю групу входять також права, які виникли у спадкодавця з підстав, не пов'язаних із цивільно-правовими відносинами, але перехід яких у порядку спадкування є можливим. До цієї ж групи відносяться також майнові права, які виникли у спадкодавця у зв'язку з порушенням за життя його речових, зобов'язальних або ж немайнових прав, але не були ним здійснені, наприклад права на отримання різного роду компенсацій та грошових виплат.

Основні висновки. Таким чином, можемо зробити висновок, що у складі спадщини виокремлені самостійні та пов'язані (несамостійні) елементи, Це дає підстави визначити права у порушеному стані, і як наслідок, права на захист права власності такими, що входять до складу спадщини у якості несамостійних елементів. Стан суб'єктивних прав спадкодавця в аспекті включення до складу спадщини не має значення, оскільки до спадщини включаються права спадкодавця також і в порушеному стані.

ЛІТЕРАТУРА

1. Лещенко Л. В. Деякі проблемні питання складу спадщини за цивільним законодавством України. *Сучасні проблеми цивілістики: матеріали «круглого столу», присвяч. пам'яті проф. Чингізхана Нуфатовича Азімова, м. Харків, 21 грудня 2012 р.* / Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». Х.: ФОП Лібуркіна Л. М., 2013. С. 167-169.

Геннадій СЕНТЮШКІН,
студент 3 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **Олег КРУГЛОВ,**
к.ю.н., доцент (БДПУ)

ВІДНЕСЕННЯ ІНОЗЕМЦІВ ДО СКЛАДУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Актуальність. Посилення децентралізаційних тенденцій в Україні обумовлює необхідність проведення ґрунтовних досліджень у сфері визначення суб'єктного складу муніципальних правовідносин. Складність здійснення відповідного процесу, яка обумовлена суперечливим характером положень чинного законодавства, а також наявністю загрози виникнення сепаратистських ідей, обумовлює актуальність даної роботи.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблемі визначення суб'єктного складу муніципальних правовідносин приділяли увагу такі науковці, як М. Баймуратов, О. Батанов, В. Кампо, В. Кравченко та ін. Проте питання доцільності віднесення іноземців до складу територіальної громади як правило залишалося за межами їх уваги.

Мета дослідження полягає в огляді та аналізі категорії “суб'єкти територіальної громади” та визначенні потенційних напрямів її вдосконалення.

Методи дослідження. У роботі були використані як загальнонаукові методи пізнання (аналіз, синтез, індукція, дедукція та ін.) так і спеціально-юридичні способи здійснення наукових досліджень (формально-юридичний, теоретико-юридичний тощо).

Сутність дослідження. У ст. 7 Конституції України вказується, що в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування [1]. Для тлумачення терміну “місцеве самоврядування” необхідно ознайомитись зі ст. 140 цього нормативного акту, де зазначається, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади - жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста - самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. Аналізуючи викладені статті, можна дійти висновку, що мати громадянство України для того, щоб бути членом територіальної громади – не обов'язково. Такого тлумачення дотримуються і автори Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”, адже в статті 1 цього закону вказується, що територіальна громада - жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр [2].

Виходячи з цих понять, постає питання визначення статусу іноземців, які постійно мешкають на певній території, сплачують податки до бюджету, як місцевого так і державного, мають бізнес та вкладають грошові ресурси в розвиток інфраструктури, тобто є членами територіальної громади, але позбавлені права не тільки приймати участь у формуванні представницьких органів, але також права на заняття певних посад у місцевому самоврядуванні. Це вказано в статті 38 Основного закону: “Громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування”.

З огляду на практику деяких країн Європейського союзу, ми вважаємо, що Україні необхідно ратифікувати Конвенцію Ради Європи “Про участь іноземців у суспільному житті на місцевому рівні”. Так, відповідно до ст. 6 цієї конвенції кожна країна, яка ратифікувала цю Конвенцію, зобов'язується надати кожному постійному мешканцю-іноземцю право голосувати та висувати свою кандидатуру на виборах до органів місцевого самоврядування, якщо він відповідає тим правовим вимогам, які пред'являються громадянам, і, крім того, на законних підставах постійно мешкає у відповідній державі протягом п'яти років, що передують виборам [3].

Основні висновки. На нашу думку, іноземці, які постійно мешкають на певній території, та є членами територіальної громади, повинні мати право впливати на місцеву політику, яка безпосередньо їх торкається, мати можливість відстоювати інтереси районів, міст, сіл та селищ в якості депутатів міських та районних рад, а також обирати і бути обраними в якості міського голови, або старости села або селища.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>. (дата звернення: 13.03.2020).

2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>. (дата звернення: 13.03.2020).

2. Конвенція про участь іноземців у суспільному житті на місцевому рівні від 05 лютого 1992 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_318. (дата звернення: 13.03.2020).

Олена ТАРАН,
студентка 4 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **Наталя ІВАНОВА,**
к.політ.н., доцент (БДПУ)

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВОСУДДЯ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ СВІТОВИХ МОДЕЛЕЙ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ЮСТИЦІЇ

Актуальність. Тема роботи є надзвичайно актуальною, оскільки охоплює коло питань, пов'язаних з організацією судової влади в Україні в контексті світових моделей правосуддя.

Сьогодні Україна перебуває в процесі постійного конституційного будівництва та вдосконалення державного апарату, в тому числі, і центральних інституцій держави. Провідне місце в системі державних органів поряд з Верховною Радою, Кабінетом Міністрів, Президентом України займає Конституційний Суд як єдиний орган конституційної юрисдикції в Україні. Саме тому, з огляду на виключне місце Конституційного Суду України у механізмі взаємостримування і урівноваження діяльності органів державної влади актуальним постає аналіз конституційно-правового статусу єдиного органу конституційної юрисдикції в Україні в контексті світових моделей.

Ступінь досліджуваності проблеми. Основою для дослідження з означеної проблематики послужили нормативно-правові акти України, а також публікації та монографії українських і зарубіжних авторів у галузі конституційного права, серед яких Годованець В. Ф., Журавський В. С., Кравченко В. В., Погорілко В. Ф., Тацій В. Я., Тодика Ю. М., Хавронюк М. І. та ін.